

A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Kfv.IV.37.769/2021/5.

A tanács tagjai: Dr. Dobó Viola a tanács elnöke

Dr. Varga Eszter előadó bíró

Dr. Patyi András bíró

A felperes: felperes1

(cím1)

A felperes képviselője: Dudás Hargita Zavodnyik Ügyvédi Iroda;

eljáró ügyvéd: dr. Zavodnyik József és dr. Hargita Árpád

(cím2)

Az alperes: Békés Megyei Kormányhivatal

(cím3)

Az alperes képviselője: Dr. Pethő Hajnalka jogi szakvizsgával rendelkező osztályvezető

A per tárgya: fogyasztóvédelmi ügygel kapcsolatos közigazgatási jogvita

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Szegedi Törvényszék 101.K.700.325/2021/12. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria a Szegedi Törvényszék 101.K.700.325/2021/12. számú ítéletét hatályában fenntartja. Kötelezi a felperest, hogy – külön felhívásra – fizessen meg az államnak 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Az alperes 2020. december 2-án – az Innovációs és Technológiai Minisztérium „a szavatossági és jótállási igények intézésének átfogó ellenőrzése a hagyományos és az online kereskedelmi forgalomban” tárgyú témavizsgálata keretében – próbavásárlást tartott a felperes cím4 szám alatti „...” elnevezésű kereskedelmi egységében, melynek során az alperes munkatársai egy pár női cipőt vásároltak. A hatósági ellenőrzésről felvett jegyzőkönyv szerint a termék vételárának kifizetése közben a pénztáros elmondta, hogy a cipő méretprobléma miatt 100 napig vihető vissza hordatlan állapotban. A próbavásárlást végzők kérdésére a pénztáros azt a választ adta, hogy minőségi hiba esetén 2 évig lehet a lábbelit visszavinni, amit ilyenkor bevizsgálunk. Amennyiben a hiba a rendeltetésszerű használatból ered, azt kijavítják, ha gyártási eredetű, akkor kicserélik a terméket. A pénztáros munkatárs elmondását a fizetéskor a pultnál tartózkodó üzletvezető-helyettes megerősítette és megismételte akként, hogy gyártási hiba esetén javítás vagy csere lehetséges első körben és ezután van lehetősége a fogyasztónak az elállásra. Ezt követően a pénztáros a nyugtához

hozzátűzte a „Vásárlói tájékoztatót” és felhívta a figyelmet arra, hogy a szavatosságról a részletes leírást a tájékoztatóban találják.

[2] Miután az alperes munkatársai felfedték magukat, a felperes jelen lévő munkatársa a helyszínen akként nyilatkozott, hogy szóban nem kötelesek minden részletre kiterjedően tájékoztatni a vásárlót. A „Vásárlói tájékoztatót” a vásárló részére átadták, és – az erre vonatkozó részek bekarikázása mellett – fel is hívták a figyelmet, hogy abban minden szavatossági információ megtalálható.

[3] Az alperes a helyszíni ellenőrzést követően hivatalból eljárást indított a felperessel szemben és a 2020. december 30. napján kelt, BE/37/1168-4/2020. számú határozatával kötelezte a felperest, hogy az általa működtetett kereskedelmi egység(ek)ben a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő szóbeli, teljes körű, a valóságnak megfelelő, részletes és időszerű tájékoztatást adjon a fogyasztóknak az őket megillető szavatossági jogokról, valamint 100.000 forint fogyasztóvédelmi bírságot szabott ki.

[4] Döntését azzal indokolta, hogy a felperes a szóbeli tájékoztatás során a szavatossági igény vonatkozásában nem biztosította az egyes jótállási, szavatossági jogokat (árleszállítás, a hiba kijavítása vagy javíttatása a kötelezett költségére), csupán a termék javítását, cseréjét és az elállást tette lehetővé, így a felperes megtévesztő tájékoztatást adott a fogyasztói jogok érvényesíthetőségéről. Hivatkozott továbbá arra, hogy a „Vásárlói tájékoztató” hiányos, megtévesztésre alkalmas, ugyanis a kellékszavatossági jogok második lépcsőjében érvényesíthető javítás, vagy javíttatás tekintetében nem tartalmazza azon lényeges információt, hogy mindezt a fogyasztó a kereskedő költségén teheti meg. Nem tartalmaz továbbá információt arra nézve, hogy mit jelent a tájékoztatóban rögzített „nem megfelelő határidőn belül” történő vállalás.

[5] Határozatában megsértett jogszabályként hivatkozott a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:159. § (2) bekezdésére, illetve 6:157. § (2) bekezdésére, a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (a továbbiakban: Fttv.) 2. § h) pontjára, 3. § (1) és (3) bekezdésére, 6. § (1) bekezdés i) pontjára és 7. § (1) bekezdés a) és b) pontjára, valamint a fogyasztó és a vállalkozás közötti szerződések részletes szabályairól szóló 45/2014. (II. 26.) Korm. rendelet (a továbbiakban: Korm. rendelet) 9. § (1) bekezdés e) pontjára és (3) bekezdésére. Határozatában rögzítette, hogy a fogyasztók szavatossági jogai alapvető fogyasztói jogosultságnak tekinthetők. Hibás teljesítés esetén a fogyasztó választhat a Ptk. által biztosított szavatossági jogosultságok közül. Azzal a magatartással, hogy a felperes a szóbeli tájékoztatása során kizárólag a hibás termék javítását, cseréjét és az elállást tette lehetővé, írásban pedig nem nyújtott tájékoztatást arról, hogy a fogyasztó a kereskedő költségén javíthat, vagy javíttathat, illetve, hogy mit jelent a „megfelelo határidő”, hátrányosan befolyásolja a fogyasztó üzleti döntését, sérti a fogyasztó tájékoztatáshoz és jogérvényesítéshez fűződő érdekét. Amennyiben szóbeli tájékoztatás hangzik el, annak pontosnak kell lennie, és nem tartalmazhat olyan utalásokat, amelyek megtéveszthetik a fogyasztókat a vállalkozással szemben érvényesíthető jogok tekintetében. Kiemelte, hogy a jogsértés már a szóbeli tájékoztatással megvalósult, e jogsértést az utólagos tájékoztatói lehetőség nem szünteti meg.

[6] A határozatban foglaltak szerint az alperes a jogkövetkezményeket a fogyasztóvédelemről szóló 1997. évi CLV. törvény (a továbbiakban: Fgytv.) 47. § (1) bekezdés b) és i) pontja alapján alkalmazta. A bírság összegének megállapításánál figyelembe vette a jogsértéssel érintett áru értékét, az érintett fogyasztók számát, azt, hogy a jogsértés próbavásárlás során valósult meg. Enyhítő körülményként nem vette figyelembe az eset „egyedi előfordulását”, mert a jogsértés egyetlen kereskedelmi egységben történt megvalósítása a jogsértés alapesetét jelenti. Bírságnövelő tényezőként értékelte, hogy a

felperes tevékenysége a fogyasztók széles körét érinti, és a fogyasztóvédelmi referens kötelező foglalkoztatása miatt fokozottabban elvárható tőle a jogszabályi előírások ismerete és alkalmazása. A jogsértő magatartás folytatásának megtiltását arra tekintettel tartotta indokoltnak, hogy a felperes a jövőben jogkövető magatartást tanúsítson.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[7] A felperes az alperes határozata ellen keresettel élt, melyben annak megsemmisítését kérte. Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 2. § (1) bekezdésének és (2) bekezdés a) pontjának, 6. § (1) bekezdésének, 62. § (1) bekezdésének, 81. § (1) bekezdésének, az Fttv. 2. § h) pontjának, 3. § (1) bekezdésének, 6. § (1) bekezdés i) pontjának, 7. § (1) bekezdés a) és b) pontjának, az Fgytv. 47. § (1) és (5) bekezdésének, a Korm. rendelet 9. § (1) bekezdés e) pontjának és (3) bekezdésének, valamint az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének és XXIV. cikk (1) bekezdésének megsértésére hivatkozott. Álláspontja szerint az alperes hatáskör nélkül állapította meg a Ptk. megsértését, valamint nem tett eleget tényállás-tisztázási kötelezettségének. Hivatkozott az elmúlt időszakban lefolytatott ellenőrzésekre, melyek hiányosságot nem tártak fel. Sérelmezte, hogy a határozatból nem állapítható meg, hogy az alperes pontosan mely jogsértést rója a terhére, nem tűnnek ki az Fttv. és a Korm. rendelet vonatkozásában a mérlegelés szempontjai, ennek folytán a kiszabott bírság összege is jogszabálysértő. Hangsúlyozta, hogy az Fttv. két megjelölt rendelkezésének ugyanazon magatartással történő egyidejű megsértése kizárt. Kifogásolta, hogy a határozat rendelkező része és indokolása nincs összhangban. Hivatkozott továbbá eljárási jogainak (védekezéshez való jog, tisztességes eljáráshoz való jog) az ügy érdemére kiható sérelmére.

[8] Az alperes a védiratában a kereset elutasítását kérte, fenntartva a határozatában foglaltakat.

Az elsőfokú ítélet

[9] Az elsőfokú bíróság a felülvizsgálati kérelemmel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította.

[10] Megállapította, hogy alaptalan a felperes alperesi hatáskör hiányára történt hivatkozása. Az Fgytv. 45/A. § (2) bekezdése rögzíti ugyanis, hogy a fogyasztóvédelmi hatóság ellenőrzi a külön jogszabályban fogyasztóvédelmi rendelkezésként meghatározott rendelkezések betartását, így a Korm. rendelet, mint külön jogszabály 9. § (1) és (3) bekezdésében meghatározott – a Ptk. 6:159. § (2) bekezdésében foglalt kellékszavatossági jogok körében – a vállalkozást terhelő tájékoztatási kötelezettség teljesítését is.

[11] Ítéletében rögzítette, hogy a Korm. rendelet 9. § (1) bekezdés e) pontjával együtt értelmezendő a (3) bekezdés. A Ptk. és a Korm. rendelet fenti rendelkezéseire hivatkozva rögzítette, hogy a felperes megsértette a fogyasztó kellékszavatossági jogai körében fennálló tájékoztatási kötelezettségét, mert mind a szóbeli, mind az írásbeli tájékoztatása („Vásárlói tájékoztató”) hiányos volt: a Ptk. 6:159. § (2) bekezdésében meghatározott öt kellékszavatossági jogból szóban csak háromról (kijavítás, kicserélés, elállás) adott tájékoztatást az alperes próbavásárlást végző ellenőrei részére, a fogyasztói árleszállítás és a hiba felperes költségére történő kijavításának/kijavíttatásának lehetőségét nem említette. A felperes által rendszeresített „Vásárlói tájékoztató” is hiányos a fogyasztókat megillető kellékszavatossági jogok tekintetében, az ugyanis nem tartalmazza, hogy a kijavítást vagy kijavíttatást a fogyasztó a kereskedő költségén teheti meg, valamint azt sem, hogy mit jelent a „nem megfelelő határidőben belül” történő vállalás. Ezzel összefüggésben kiemelte, hogy bár a felperesnek nem kell kötelezően alkalmaznia a Korm. rendelet szerinti mintatájékoztatót, az abban foglalt tartalom kötelező a vállalkozás számára, azaz az ott meghatározottakról más módon, akár szóban, akár írásban teljes körűen tájékoztatni kell a fogyasztót.

[12] Kiemelte, hogy a felperesnek az eljárás során lehetősége volt nyilatkozatot tenni, ezzel azonban nem élt, így alappal nem kifogásolhatja, hogy a perben felhozott tényeket, körülményeket az alperes nem értékelte. Az alperes tényállás-tisztázási kötelezettségének nem képezte részét, hogy más megyei fogyasztóvédelmi hatóságok a tájékoztatási kötelezettség kapcsán a perbelitől eltérő egyedi ügyekben milyen megállapítást tettek, ezért az Alaptörvény felhívott rendelkezéseinek sérelme nem állapítható meg.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéleti álláspontja szerint a szavatossági jogról való hiányos írásbeli és szóbeli tájékoztatás olyan kereskedelmi gyakorlatnak minősül, amely alkalmas a fogyasztó ügyleti döntésének befolyásolására, a tájékoztatás ugyanis nemcsak a szerződés létrejötte, hanem a későbbi igényérvényesítés szempontjából is releváns, az ügyleti döntést befolyásoló tényező. Tévesnek ítélte a felperes Fttv. 6. és 7. §-a egyidejű sérelmének megállapítása kapcsán kifejtetteket, hiszen a felperes egyrészt elhallgatta azt aényt, hogy a kijavítást/kijavíttatást a fogyasztó a kereskedő költségén gyakorolhatja, másrészt mindezt olyan megtévesztő módon tüntette fel, mintha azt a fogyasztó csak a saját költségén tehetné meg. A felperes magatartása egyrészt az áru megvásárlásáról hozott fogyasztói döntés, másrészt a fogyasztó azon döntése torzítására volt alkalmas, hogy az áru meghibásodása esetén mely szavatossági igényét érvényesítse.

[14] Megállapította, hogy a felperes az ellenőrzésről felvett jegyzőkönyv, illetve az eljárás megindításáról szóló végzés kapcsán olyan tartalmi követelményekre hivatkozott (a várható szankciók alapjának, a bírság mérték meghatározásakor mérlegelés alá vont szempontoknak, valamint annak a megjelölése, hogy az alperes milyen jogszabályi rendelkezések vélelmezett megsértését vizsgálja), melyeknek nincs jogszabályi alapja.

[15] Az elsőfokú bíróságnak az Fgytv. 47. § (5) bekezdésére, illetve a Kúria gyakorlatára alapított álláspontja szerint az alperes a bírság összegét befolyásoló valamennyi releváns tény és körülményt értékelte, mérlegelésének szempontjai és annak okszerűsége kitűnik a határozatból. Az Fgytv. hivatkozott rendelkezésében, a bírság összegének meghatározásánál figyelembe vehető szempontok felsorolásánál a „különösen” terminológia használata azt jelzi, hogy a felsorolás nem taxatív jellegű, az alperesnek tehát a normaszövegben megjelenő szempontok közül csak azokat a körülményeket kellett értékelnie, amelyek az ügyben relevánsak voltak.

[16] Az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint iratellenes a felperes azon hivatkozása, hogy a határozat rendelkező része és indokolása nincs összhangban egymással. A felperes alaptanul hiányolta a határozat rendelkező részéből a jogsértő magatartás elkövetésének megállapítását, a döntést megalapozó jogi következtetést ugyanis a határozat indokolási részének kell tartalmaznia. Utalt továbbá arra, hogy a közigazgatási határozatok rendelkező részében – amennyiben jogsértő magatartás folytatását állapította meg a hatóság – elfogadott „a meghatározott magatartásra kötelezés” forma használata.

A felülvizsgálati kérelem és az ellenkérelem

[17] Az ügyben a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását kérte akként, hogy a Kúria az alperes határozatát semmisítse meg.

[18] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen határozta meg az általa eldöntendő kérdést és ezáltal a peres eljárás kereteit, megsértve ezzel a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 2. § (1) bekezdésében foglaltakat, melynek alapján a bíróság feladata, hogy eljárásával a közigazgatási tevékenységgel megvalósított jogsértéssel szemben hatékony jogvédelmet biztosítson, továbbá sérült a Kp. 4. § (1) bekezdése, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rögzített joga. A közigazgatási perben megválaszolandó kérdés ugyanis az, hogy az alperes határozata eljárási

vagy anyagi szempontból jogszerű-e, vagy fennállnak-e a felperes által hivatkozott jogsértések.

[19] Állította, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének. Egyrészt nem adta indokát annak, hogy miért fogadható el a keresettel támadott határozatban a rendelkező rész és az indokolás összhangjának egyértelmű hiánya (Fgytv. 47. § (1) bekezdés b) és c) pontjának összemosása), másrészt az ítélet nem bontotta ki a keresetében kifejtett alapjogi aspektusokat, így nem vizsgálta érdemben a jogbiztonság alapkövetelményének és a bizalomvédelem elvének érvényesülését, megsértve ezzel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 346. § (5) bekezdését. Megítélése szerint a jogerős ítélet iratellenesen állapítja meg, hogy a határozat indokolása kitér a rendelkező részben foglalt kötelezés indokaira. A határozat rendelkező része a „meghatározott magatartásra való kötelezés” formát használja, az indokolás azonban nem a kötelezésről, illetve annak indokairól szól, hanem a magatartás folytatásának „megtiltásáról”. Ezzel az ítélet az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (a továbbiakban: Ákr.) 81. § (1) bekezdésébe, valamint az Fgytv. 47. § (1) bekezdésének b) és c) pontjába ütközik.

[20] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a jogsértés egyértelmű meghatározásának hiányát, a határozatból ugyanis a terhére rótt jogszabálysértés nem állapítható meg. Előadta, hogy a jogsértés egyértelmű meghatározása a hatóság döntésének meghatározó eleme. A jogsértés rendelkező részben történő megállapításának hiánya esetén nem alkalmazható az elsőfokú bíróságnak az az ítéletben kifejtett megközelítése, mely szerint a határozat rendelkező része és indokolása egymásra épülnek, „s így a rendelkező rész hiányosságait az indokolásban foglaltak pótolhatják.” (Felülvizsgálati kérelem 39. pont.) Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a perben nem azt kifogásolta, hogy az alperes ne vizsgálhatná a Ptk. rendelkezéseit, hanem azt, hogy a határozat indokolása értelmében a Ptk. rendelkezéseinek megsértését állapította meg, amelyre azonban nem rendelkezik hatáskörrel. Ezek következtében az ítélet megsértette az Ákr. 2. § (1) bekezdését, valamint az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdését.

[21] Kifejtette továbbá, hogy az elsőfokú bíróság tévesen ítélte meg a tényállás-tisztázási és a bizonyítási kötelezettség alperes általi teljesítése elmaradásának kérdését. Álláspontja szerint az alperes nem tárta fel az Fttv. körében, hogy az általa sérelmezett magatartás érdemi, jelentős hatást gyakorolhatott volna a fogyasztó ügyleti döntésére, illetve nem tett eleget tényállás-feltárási kötelezettségének a bíróság kiszabása körében releváns körülmények vonatkozásában sem. Ezzel összefüggésben kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást egyrészt abban a kérdésben, hogy pontosan mikor valósult meg a jogsértőnek vélt szóbeli tájékoztatás, az ügyleti döntés előtt vagy azt követően, másrészt nem tért ki arra sem, hogy a tájékoztatás jelentős hatást gyakorolhatott-e fogyasztó ügyleti döntésére.

[22] Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy a határozat Ptk. megsértésével kapcsolatos megállapításai torzítják a koncentrált védekezésének lehetőségét, és sértik a tisztességes eljáráshoz való jogot.

[23] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és jogszabályellenesen értelmezte a Korm. rendelet 9. § (1) bekezdésének e) pontja és (3) bekezdése tájékoztatásra vonatkozó rendelkezéseit és a mintatájékoztatóban foglaltakat, nem vette ugyanis figyelembe, hogy a Korm. rendelet a termékszavatosság vonatkozásában – megfelelve a 2011/83/EU irányelv 5. cikk (1) bekezdés e) pontjának – kizárólag a jogszabályi kötelezettség fennállásáról történő tájékoztatást követeli meg, a jogszabály mellékletében található mintatájékoztató pedig nem kötelező jellegű. Álláspontja szerint a Korm. rendelet eltérő terjedelemben határozza meg a szavatosság és a jótállás kapcsán nyújtandó tájékoztatás tartalmát: jótállás esetén a

tájékoztatásnak annak meglétére és feltételeire, kellék- és termékszavatosság esetén pedig kizárólag a jogszabályi kötelezettség fennállására kell kiterjednie.

[24] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte az Fttv. 6. §-át akként, hogy az elhallgatással is megvalósítható. A fogyasztók elhallgatás útján történő megtévesztését eredményező kereskedelmi gyakorlatokra, nem az Fttv. 6. §-a, hanem a 7. §-a vonatkozik, amely egyértelműen kimondja, hogy ez a § alkalmazandó a fogyasztó tájékozott ügyleti döntéséhez szükséges és ezért jelentős információ elhallgatása esetén. Előadta, hogy téves a bíróság jogértelmezése, mely szerint nem kizárt az Fttv. 6. § (1) bekezdése i) pontjának és 7. § (1) bekezdésének egyidejű megsértése egyazon magatartással. Egyazon magatartás ugyanis ugyanazon információ esetében nem valósíthat meg egyszerre aktív megtévesztést (valótlan információ állítását) és elhallgatást, ez fogalmilag kizárt. Figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság azt is, hogy az Fttv. szabályozási rendszerében a 6. és 7. § keretei között a kereskedelmi gyakorlat csak akkor minősülhet jogsértőnek, ha az érdemben alkalmas a fogyasztó ügyleti döntésének a befolyásolására. Összességében arra hivatkozott, hogy az Fttv. felhívott rendelkezései kapcsán a határozatból nem állapíthatóak meg az alperes „mérlegelésének” szempontjai és azok okszerűsége, ezért sérült a Kp. 85. § (5) bekezdése.

[25] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy nem a bíróság feladata az alperesi határozat hiányosságainak pótlása. Az alperes ugyanis a határozatában nem állapította meg egyértelműen, hogy a kifogásolt magatartás pontosan mely fogyasztói döntés torzítására volt alkalmas. Nézete szerint az alperes csak a perben fejtette ki, hogy a tájékoztatás két ügyleti döntést érint (az áru megvásárlásáról, illetve az áru meghibásodása esetén érvényesíteni kívánt jogról való döntést). Ezzel összefüggésben kifejtette, hogy ez utóbbi hipotetikus döntés, mely ténylegesen nem létezett, a fogyasztó ugyanis nem került olyan helyzetbe, hogy döntenie kellett volna arról, él-e valamilyen jogával, mivel az áru meghibásodása fel sem merült a vásárlás időpontjában.

[26] A Kúria Pfv.V.20.152/2020/7. számú határozatára hivatkozva kiemelte, hogy a szavatossági jogokat jogszabály határozza meg és ha nincs külön erre vonatkozó előírás, akkor a jogszabályról, annak tartalmáról a vállalkozásoknak nem kell tájékoztatniuk a fogyasztókat.

[27] Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe a Kúria korábbi, jelen ügyben releváns határozatait, azaz, hogy az állítólagos elhallgatott információk jelentős, nem elhanyagolható hatást gyakoroltak-e az ügyleti döntésre (Kfv.III.37.466/2012/4.; Kfv.III.37.421/2017/7.) továbbá, hogy a meghibásodás esetén érvényesíteni kívánt jog felmerülésekor a fogyasztó a döntését nem egy hónapokkal azelőtt elhangzott szóbeli tájékoztatásra alapozza (BH2020. 281.). Az elsőfokú bíróság nem vette továbbá figyelembe a BH2016. 114. számon közzétett eseti döntést sem, amely szerint lényeges az a körülmény, amely a közfelfogás szerint alapvetően befolyásolja a felek szerződéses akaratát.

[28] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében nem ismertette álláspontját az általa a bírság kiszabása kapcsán hivatkozott enyhítő körülmények figyelmen kívül hagyásának indokairól, megsértve ezzel az Fgytv. 47. § (5) bekezdésében foglaltakat. E körben a Legfelsőbb Bíróság KGD2012. 32. számon közzétett eseti döntésére hivatkozott. Előadta, hogy a határozatból nem állapítható meg, hogy az alperes a bírság körében milyen körülményeket vett figyelembe, azt miként értékelte, milyen enyhítő és súlyosító tényezőket, milyen nyomatékkaal vett számba.

[29] Álláspontja szerint az ellenőrzésről készült jegyzőkönyv és az eljárást megindító végzés sérti a jogbiztonság alkotmányos követelményét, ezen keresztül az Alaptörvényben megfogalmazott jogállamiság elvét. Mivel az ítélet ezekre az alapjogi aspektusokra nem tért ki, ezzel sérti az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdését és XXVIII. cikkének (1) bekezdését, valamint az Ákr. 2. § (2) bekezdésének a) pontját és 6. §-ának (1) bekezdését. E

körben hivatkozott az Alkotmánybíróság 25/2020. (XII. 2.) AB határozatának 59. pontjában foglaltakra.

[30] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében az elsőfokú ítélet hatályában fenntartását kérte annak helyes indokai alapján.

A Kúria döntése és jogi indokai

[31] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott az alábbiak szerint.

[32] A Kp. 120. § (5) bekezdése alapján, a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a jogerős határozat meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt.

[33] A Kúria mindenekelőtt rögzíti, hogy a felülvizsgálati kérelem alapján az elsőfokú ítéletnek kizárólag azon részei, megállapításai voltak érdemben felülvizsgálhatók, amelyek tekintetében a felperes olyan jogszabály megsértésére hivatkozott, amelyet az elsőfokú bíróság egyáltalán megsérthet. Nem tartoznak ezek közé az Ákr. felhívott rendelkezései, mert ezek a szabályok a közigazgatási hatósági eljárásra vonatkoznak, a Kp. és a Pp. eljárásjogi keretei között eljáró bíróság e rendelkezéseket nem sérthette meg.

[34] Az elsőfokú bíróság vizsgálta a felperes keresetében megjelölt Ákr. rendelkezéseket, megállapítva, hogy azokat az alperes nem sértette meg. A felülvizsgálati eljárás nem az elsőfokú bírósági eljárás megismétlését célozza, különösen nem akként, hogy a felperes a keresetben az alperesnek tulajdonított jogsértést a felülvizsgálati eljárásban – a keresetben foglaltak mechanikus megismétlésével – már az elsőfokú bíróság jogsértéseként állítja.

[35] A Kúria elsőként azt a felperesi hivatkozást vizsgálta, mely szerint az elsőfokú bíróság a peres eljárás kereteit tévesen határozta meg. A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú ítélet [43]-[46] pontjai kimerítő részletességgel tartalmazzák a tárgyi per kereteit, így azt, hogy (ad1) a bíróság azt vizsgálja, hogy a keresettel támadott közigazgatási cselekmény jogszerű-e; (ad2) megállapítható-e a felperes vonatkozásában az azzal okozott jogsérelem, vagy sem; (ad3) a jogsérelem bekövetkezhet anyagi jogi és eljárásjogi jogszabályok megsértésével és megvalósulhat úgy is, hogy a közigazgatási hatóság az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezte; (ad4) csak olyan jogszabálysértéseknek van jelentősége, amelyek az ügy érdemi elbírálására kihatóak voltak. Rögzíti továbbá a jogszabálysértő határozat ismérveit (érdben nem felel meg a jogszabályi előírásoknak; meghozatalakor nem megfelelő jogszabály alkalmazására került sor, vagy a helyesen kiválasztott jogszabályt tévesen értelmezték; a döntés indokolásából nem derül ki a hatóság által megállapított tényállás, a döntés alapjául szolgáló jogszabályi rendelkezés és az abból levont jogi következtetés; a közigazgatási eljárás során olyan jelentős eljárási szabálysértés történt, amely a döntés érdemére is kihat), valamint a támadott határozat felülvizsgálatának korlátait (kereseti kérelemhez kötöttség, korlátozott hivatalbóli felülvizsgálat). Ezt követően tartalmazza a felperes által idézett, a fentieket az egyedi ügyre vetítő mindenben megalapozott megállapítást. E szerint a konkrét ügyben azt kellett vizsgálni, hogy a felperes a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően tájékoztatta-e a fogyasztókat az őket megillető szavatossági jogokról vagy sem, figyelemmel arra, hogy a jelen közigazgatási per alapjául szolgáló hatósági eljárás tárgya a vásárláskor nyújtott tájékoztatás megfelelőségének ellenőrzése volt.

[36] Az elsőfokú bíróságnak az állított jogszabálysértéseket a támadott közigazgatási tevékenységgel összefüggésben kell vizsgálnia, a per kereteit ugyanis alapvetően ez határozza meg. A hatékony jogvédelem biztosítása, a tisztességes eljáráshoz való jog érvényesülése a közigazgatási jogvita konkrét tárgyához (Kp. 4. §), azaz a jogvita tárgyává tett közigazgatási cselekmény megvalósítására folytatott közigazgatási hatósági eljárás, és magának a közigazgatási tevékenység jogszerűségének felülvizsgálatához kötődik. A felperes általános,

minden aktusfelülvizsgálatra irányuló közigazgatási perben érvényesülő hivatkozását – mely szerint a közigazgatási per tárgya, hogy az alperesi határozat eljárási vagy anyagi szempontból jogszerű-e, vagy fennállnak-e a felperes által hivatkozott jogsértések – az elsőfokú ítélet [43]-[45] bekezdései tartalmazzák, a felperes által kiragadott [46] bekezdés pedig a konkrét ügy tárgyát rögzíti, helytállóan.

[37] Iratellenesen állította a felperes, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének (Pp. 346. § (5) bekezdés) a támadott határozat rendelkező része és indokolása összhangjának hiányára vonatkozó felperesi érvek tekintetében. Az elsőfokú ítélet [121]-[124] pontjaiban kifejtettekkel a Kúria egyetért, annak megismétlése nélkül a következőket emeli ki. Az alperes határozatának a jogsértéssel érintett áru értékét, az érintett fogyasztók számát, a jogsértő magatartás kiterjedtségét és a jogsértő állapot időtartamát rögzítő 8-9. oldala tartalmazza, hogy a bírság kiszabása körében értékelt szempontok mellett a jogsértő magatartás folytatásának megtiltása a jövőbeni jogkövető magatartás tanúsítása érdekében történt, ennek jogalapja a határozat 10. oldala szerint az Fgytv. 47. § (1) bekezdés b) pontja. E jogszabályhely a jogsértő magatartás folytatásának megtiltását teszi lehetővé, amely nem áll ellentétben a rendelkező rész megfogalmazásával, amely a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő szóbeli tájékoztatás ír elő. Az, hogy a megállapított jogsértő magatartás folytatásának megtiltását a hatóság a jogszabályi előírások betartására kötelező formulaként írja elő, közömbös, mert annak jogalapja a fenti jogszabályi rendelkezés alapján egyrészt adott, másrészt az előírásban foglaltak, azaz a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelő szóbeli tájékoztatás kötelezettsége külön előírás nélkül is fennáll. A felperes által megjelölt Fgytv. 47. § (1) bekezdés c) pontja határidő tűzésével a feltárt hibák, hiányosságok megszüntetésére kötelezésre teremt jogalapot, melyre a perbeli esetben nem került sor, a rendelkező rész ilyen jellegű kötelezést nem tartalmaz, így az indokolással valló ellentmondás sem áll fenn.

[38] Megalapozatlanul érvelt a felperes azzal is, hogy a felülvizsgálni kért határozatból a terhére rótt jogsértés nem állapítható meg, továbbá az alperes a döntését nem alkalmazható jogszabályi rendelkezésekre (Ptk. 6:159. § (2) bekezdés, 6:157. § (2) bekezdés) alapította, az elsőfokú bíróság e körben kifejtett indokolása is helytálló. A Kúria rámutat, hogy az alperes határozata félre nem érthetően tartalmazza, hogy a felperes a kellékszavatosságra vonatkozó tájékoztatási kötelezettségét sértette meg. E jogsértés alapja egyrészt, hogy a felperes fogyasztói jogok érvényesíthetőségéről nyújtott szóbeli tájékoztatása megtévesztő volt, mert az csak a hibás termék javítására, cseréjére és az elállásra terjedt ki, az árleszállításról és a hiba kereskedő költségére történő kijavításáról/kijavíttatásáról nem nyújtott tájékoztatást. Másrészt a nyugtához tűzött írásbeli tájékoztató a kellékszavatossági jogok második lépcsőjében érvényesíthető javítás/javíttatás vonatkozásában nem tartalmazta azon lényeges információt, hogy mindezt a fogyasztó a kereskedő költségén teheti meg. Ezen tájékoztatás ugyanis pusztán azon feltételt rögzíti, hogy „ha a javítást a kereskedő nem, vagy nem megfelelő határidőn belül vállalta”, ráadásul a „megfelelő határidő” mibenléte a fogyasztó számára szintén nem ismerhető meg.

[39] A Ptk. hivatkozott rendelkezéseit a hatóság valóban idézte a megsértett jogszabályhelyek alcím alatt, azonban a Ptk. e szakaszai a kellékszavatossági jogokat és az e jogoktól a fogyasztó hátrányára történő eltérés általános tilalmát rögzítik, melyek a vizsgált tájékoztatási kötelezettséget töltik ki tartalommal, ezért felhívásuk a megállapított jogsértés egyértelműségének hiányát és így a felperes védekezéshez való jogának sérelmét nem eredményezte. A hatáskör hiányában való eljárás pedig fel sem merülhet, hiszen az alperes a polgári jog hatálya alá tartozó kérdésben – szavatossági jogsérelem hiányában – nem döntött. A szavatossági jogokkal kapcsolatos tájékoztatási kötelezettség ellenőrzése körében feltárt mulasztással összefüggésben egyes Ptk-beli rendelkezések felhívása a határozat

indokolásában a felperes oldalán semmilyen módon nem korlátozta a védekezés lehetőségét, a tisztességes eljáráshoz való jogát.

[40] A felperes az elsőfokú ítéletben foglaltaktól függetlenül a jogi érvelését megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság az ítéletében nem tért ki érdemben a jogbiztonság alapkövetelményének és a bizalomvédelem elvének érvényesülésére vonatkozó felperesi kifogásokra. Egyrészt a felperes – miként a kereseti hivatkozásait megismétlő, az elsőfokú bírósági eljárásban még az alperesnek tulajdonított jogsértéseket immáron az elsőfokú bíróság által elkövetett jogsértéseként definiált felülvizsgálati kérelmében is – az alapjogi jogsérelmeket az egyes, konkrét jogszabályi rendelkezések megsértéséből vezette le, mely hivatkozásait az elsőfokú bíróság mind alaptalannak találta. Másrészt az elsőfokú ítélet [57]-[67] pontjai részletesen kifejtik, hogy a felperes a hivatkozott ügyféli jogait gyakorolni tudta; sem a hatósági ellenőrzésről felvett jegyzőkönyv, sem az eljárást megindító végzés tartalmára vonatkozó felperesi elvárásnak nincs jogszabályi alapja; a perbeli ellenőrzés céljával, jegyzőkönyvi megállapításaival a felperesnek tisztában kellett lennie; a bizalomvédelem és a jogbiztonság elve, valamint az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésének, illetve B) cikk (1) bekezdésének rendelkezései nem sérültek. A Kúria e helyütt utal az elsőfokú bíróság megállapításaira, mely szerint a felperesnek a közigazgatási eljárás során lehetősége volt nyilatkozatot tenni, mely jogával nem élt; az alperesnek pedig a próbavásárláskor adott tájékoztatások tartalmának értékelését kellett elvégeznie, a tényállást e körben kellett feltárnia. A felperes által a perben hivatkozott, más egyedi eljárásban hozott jegyzőkönyvek egyrészt a Kp. 78. § (4) bekezdéséből következően nem vehetők figyelembe, másrészt azért sem, mert azokból nem derül ki, hogy az eljáró hatóságok által megállapított tényállás megegyezik-e a perbeli ügy tényállásával.

[41] A fentiekén túl a felperes a felülvizsgálati kérelmében az Alkotmánybíróság 25/2020. (XII. 2.) AB határozatának 59. pontjában foglaltakra hivatkozással megismételte, hogy az ellenőrzésről készült jegyzőkönyv és az eljárást megindító végzés sérti a jogbiztonság alkotmányos követelményét, ezen keresztül az Alaptörvényben megfogalmazott jogállamiság elvét. A Kúria az elsőfokú bíróság fenti indokaival egyezően hangsúlyozza, hogy a felperes egyetlen konkrét jogszabályhelyet sem tudott megjelölni, amely az ellenőrzésről felvett jegyzőkönyvvel, illetve az eljárást megindító végzéssel szemben az általa hivatkozott tartalmi követelményt támasztaná. A felhívott AB határozat 59. pontjában taglalt, az adóhatósági ellenőrzés lezárásaként az adóhatóság megállapításait tartalmazó, az adózás rendjéről szóló 2017. évi CL. törvény és az adóigazgatási rendtartásról szóló 2017. évi CLI. törvény rendelkezésein alapuló jegyzőkönyv jogintézménye merőben eltér az Ákr. szerinti hatósági ellenőrzésről felvett jegyzőkönyvtől, azzal párhuzamba nem vonható. Az adóhatósági ellenőrzést lezáró jegyzőkönyv lényegi tartalma az eljárás eredményeként megállapított adókülönbözet és az azt alátámasztó bizonyítékok ismertetése, hiszen az arra vonatkozó észrevétel hiányában a határozat indokolásában már elegendő a jegyzőkönyv megfelelő pontjaira utalni.

[42] A felperes elsőfokú ítéleti megállapítás nélkül hivatkozott arra, hogy a közigazgatási határozat rendelkező részének esetleges hiányosságait „az indokolásban foglaltak pótolhatják.” Az elsőfokú bíróság éppen azt állapította meg, hogy a rendelkező résszel szemben a felperes konkrét jogszabályi előírás nélkül állított fel tartalmi követelményeket. A Kúria e körben utal a Kfv.IV.37.774/2018/13. számú ítélet [52] pontjában foglaltakra, mely szerint „[a] felperes azon elvárása, hogy a rendelkező rész egyértelműsége feltételezi a jogsértőnek minősített kommunikáció tételes megjelenítését, minden alapot nélkülöz”. A határozat rendelkező része a hatóság döntését jeleníti meg, melynek kereteit egy hivatalból indított eljárásban a vizsgálat tárgya határozza meg. A perbeli határozat rendelkező része hiánytalanul tartalmazza a hatóság döntését, azaz a szavatossági jogokra vonatkozó teljes

körű, a valóságnak megfelelő, részletes és időszerű tájékoztatásra, valamint a fogyasztóvédelmi bírság megfizetésére vonatkozó felperesi kötelezettség előírását.

[43] A Korm. rendelet téves értékelésére, a tájékoztatás kötelező tartalmának téves meghatározására vonatkozó felperesi előadás kapcsán a Kúria a következőket állapította meg. A Korm. rendelet 9. § (1) bekezdése azt a kötelezettséget rója a vállalkozásra, hogy üzlethelyiségen kívül kötött és távollévők között kötött szerződéstől eltérő szerződés esetén világosan és közérthető módon a fogyasztó szerződési nyilatkozatának megtétele előtt tájékoztassa a fogyasztót a kellékszavatosságra, a termékszavatosságra vonatkozó jogszabályi kötelezettség fennállásáról, valamint az értékesítés utáni szolgáltatások és a jótállás meglétéről, feltételeiről. Ugyanezen paragrafushely (3) bekezdése akként rendelkezik, hogy az (1) bekezdés e) pontja szerinti tájékoztatást a vállalkozás a kellékszavatosság, a termékszavatosság és a jótállás fogalmak pontos és megfelelő használatával köteles megadni olyan módon, hogy a fogyasztó számára világos és egyértelmű legyen az e fogalmak jelentése közötti különbség. E jogszabályi kötelezettség teljesítéséhez nyújt segítséget a 3. melléklet mintatájékoztatója, amely formáját tekintve ugyan nem kötelező, de a tartalmát tekintve rögzíti, hogy pontosan mit jelent a kellékszavatosság fogalmának pontos és megfelelő használatával, a fogalmak közötti különbség világos és egyértelmű meghatározásával adandó tájékoztatás kötelezettsége. A felperes szóbeli és írásbeli tájékoztatása a fent már kifejtettek szerint e tartalmi követelménynek nem felelt meg. A felperes azon hivatkozása, mely szerint a kellékszavatossági jogokat az általa adott tájékoztatástól függetlenül jogszabály rögzíti, súlytalan. A jogszabályoknak nem megfelelő, pontatlan, hiányos tájékoztatás megtörténtét az utólagos tájékozódás lehetősége nem befolyásolja, a fogyasztóknak pedig nem is kell feltételezniük egy vállalkozásról, hogy valamely lényeges tájékoztatási elemet elhallgatott, vagy megtévesztő módon tált, és azt csak utólag, más forrásból tudják megismerni/korrigálni.

[44] A fentiekkel összefüggésben a felperes megalapozatlanul és szelektíven hívta fel a 2011/83/EU irányelv 5. cikk (1) bekezdés e) pontját, mint amely „csak” az áru megfelelőségének szavatolására vonatkozó jogszabályi kötelezettség fennállására irányuló emlékeztetésről szól. Egyrészt a jogszabályi kötelezettség fennállására vonatkozó emlékeztető fogalma sem értelmezhető annak tartalmi kibontása nélkül, hiszen önmagában a fogyasztó arról való tájékoztatása, hogy a vállalkozásnak „jogszabályi kötelezettsége” áll fenn valamely közelebbről meg nem határozott fogyasztói igényérvényesítéssel kapcsolatban, nem értelmezhető tájékoztatásként. Másrészt a hivatkozott cikk (4) bekezdése éppen, hogy lehetővé teszi a tagállamok számára, hogy a tájékoztatási kötelezettség kapcsán további követelményeket fogadjanak el.

[45] Az Fttv. 6. és 7. §-ának téves értékelésével összefüggésben a felperes által állított jogsértés, hogy e jogszabályi rendelkezések kapcsán az alperes „mérlegelése” a határozatból nem tűnik ki, ezért sérült a Kp. 85. § (5) bekezdése. A Kúria hangsúlyozza, hogy az Fttv. 6. §-ának (6. § i) pont: valótlan információ, vagy valós tény megtévesztésre alkalmas módon történő megjelenítése a fogyasztói jogok tekintetében) és 7. §-ának (megtévesztő mulasztás) vizsgálata és értékelése tekintetében a támadott közigazgatási határozat nem minősül mérlegelési jogkörben hozott döntésnek, ezért a Kp. 85. § (5) bekezdésének sérelme nem állapítható meg.

[46] A felperes Fttv. fenti rendelkezéseivel kapcsolatban tett előadása egyrészt nem vette figyelembe, hogy az alperes nem egyetlen magatartást értékelt, hiszen a vizsgálat tárgya volt mind a szóbeli, mind az írásbeli tájékoztatás. Így a felperes a szóbeli tájékoztatás során az ötféle szavatossági jogból kettőről (árleszállítás és a hiba kötelezett költségére történő kijavítása/kijavíttatása) nem adott tájékoztatást, azaz a szavatossági jogokat a felperes nem elhallgatta, hanem azokról tájékoztatást nyújtott, de megtévesztő módon. Az előzőeken túl az

írásbeli „Vásárlói Tájékoztató” ugyan már feltünteti a kijavítást, illetve a kijavíttatást, de azt megtévesztő módon elhallgatja, hogy ezek a költségek a vállalkozást terhelik.

[47] A fogyasztói magatartás, azaz annak a vizsgálata kapcsán, hogy a megtévesztő kereskedelmi gyakorlat alkalmas volt-e arra, hogy a fogyasztót olyan ügyleti döntés meghozatalára készítse, amelyet egyébként nem hozott volna meg, a Kúria a következőket rögzíti. A fogyasztói döntés meghozatala egy folyamat, amelynek nem csak az egészét, hanem az egyes szakaszait is védi a jog. A fogyasztói döntések esetleges tisztességtelen befolyásolását a fogyasztók konkrét ügyleti döntése, vagy azok lehetősége mentén kell értékelni, ezért ez utóbbira figyelemmel a felperes a kellékszavatossági jogok érvényesítése körében alaptalanul hivatkozott annak hipotetikus jellegére. Helytállóan állapította meg az alperes a határozatában, hogy a szavatossági jogosultságok alapvető fogyasztói jogok, melyről a fent részletezettek szerint a vállalkozást tájékoztatási kötelezettség terheli. Az olyan információk, melyeket a kereskedelmi kommunikációban (tájékoztatásban) még a szerződéses nyilatkozat megtétele előtt meg kell jeleníteni, lényeges, jelentős információnak minősülnek. (l. alperes határozatának 4. oldala „(...)„Vásárlói tájékoztató” sem felel meg maradéktalanul a jogszabályoknak, ugyanis a kellékszavatossági jogok második lépésőjében érvényesíthető javítás vagy javíttatás vonatkozásában nem tartalmazza azon *lényeges információt*, hogy mindezt a fogyasztó a kereskedő költségén teheti meg.”) A szóban forgó tájékoztatás pedig alkalmas a fogyasztó ügyleti döntésének befolyásolására, így egyrészt arra, hogy a perbeli terméket a fizetéskor elhangzott tájékoztatás alapján a vállalkozótól megvásárolja-e (határozat 8. oldal, elsőfokú ítélet [85] pont) másrészt, hogy a minőségi kifogás esetén az őt megillető jogokat gyakorolja-e (határozat 5. oldal, elsőfokú ítélet [85] pont).

[48] A Kúria megállapította, hogy a felperes megalapozatlanul állította, hogy az elsőfokú bíróság az általa megjelölt kúriai döntésektől eltért. A felperes a felülvizsgálati kérelmében úgy idézett egy-egy mondatot kúriai döntésekből, hogy nem mutatta be ezen döntések tényállásának, illetve a levont jogkövetkeztetés azonosságát alátámasztó tényeket és körülményeket. A Kúria ugyanakkor megállapította, hogy az e körben idézett döntések egyrészt eltérő, párhuzamba nem állítható tárgyban és jogkérdésben születtek, másrészt a jelentős információ megítélése tekintetében felhívott döntésekből kiemelték nem térnek el az elsőfokú bíróság által megállapítottaktól (Kfv.III.37.466/2012/4.; Kfv.III.37421/2017/7.). A Kúria Pfv.V.20.152/2020/7. számú ítéletének felperes által hivatkozott megállapítása éppen azt támasztja alá, hogy a jogszabályok tartalmáról – erre vonatkozó előírás esetén – tájékoztatni kell a fogyasztókat. A Kf.II.37.661/2019/8. számú döntés pedig teljesen eltérő tényállás mellett született, hiszen az ügyleti döntéskor (az időpontfoglaláskor) már megváltozott, új tájékoztatás vizsgálatának kötelezettségéről szól.

[49] A Kúria végezetül a bírság kiszabása körében előadottakat vizsgálta, és azt szintén alaptalannak értékelte a következők miatt. A bírság kiszabása tekintetében az alperesi határozat – az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint – mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási cselekmény. Az ilyen döntés ismérve, hogy a hatóság a döntését olyan jogszabályra alapozza, amely kizárólag a döntés kereteit jelöli ki, azaz a jogalkalmazó több jogszerű döntés közül választhat.

[50] A közigazgatási anyagi jogszabályok – miként az Fgytv. is – rendszerint felsorolják a mérlegelésnél figyelembe veendő szempontokat, és a „különösen” kitétel alkalmazásával lehetőséget biztosítanak a törvényben rögzített és az azon kívüli, az adott ügy szempontjából releváns körülmények értékelésére. Mindezekből az is következik, hogy konkrétan kimutatható jogszabálysértés hiányában nincs helye a határozat megváltoztatásának pusztán azon az alapon, mert a felperes álláspontja szerint lehetséges egy másik, esetleg még okszerűbb mérlegelés is. A közigazgatási bíróságot nem illeti meg a felülmérlegelés

lehetősége, mert ezzel elvonná a hatóság hatáskörét, és a közigazgatási szerv helyébe lépve választana egy másik ugyancsak jogszerű megoldást. Szintén a tiltott felülmérlegelés körébe tartozik az, ha a bíróság egy, az alperes által is értékelt körülménynek úgy ad súlyosabb vagy enyhébb nyomatékot, hogy e körben eltérő tényállást nem állapít meg. Nem elégséges indok továbbá a határozat megváltoztatására a kiszabott bírság eltúlzott voltának állítása, amely a perbeli esetben fel sem merült, hiszen a bírság összege figyelmeztető jellegű, a jogszabályi minimum alsó határához közelít.

[51] A mérlegelési jogkörben hozott döntés akkor minősül jogszabálysértőnek, ha a közigazgatási szerv a mérlegelési szempontokat nem tárta fel teljes körűen, vagy azokat okszerűtlenül mérlegelte, továbbá, ha egyes releváns, az ügy összes körülményéhez tartozó elemeket figyelmen kívül hagyott, illetve olyan körülményt értékelt, amely az adott esetben jogi jelentőséggel nem bír.

[52] A Kúria az elsőfokú bírósággal egyezően megállapította, hogy az alperes mérlegelése jogszerű volt, a bírságösszeg csökkentését a felperes által hivatkozott egyedi ügyben hozott bírósági határozatban foglaltak nem támasztják alá. Az alperes a határozatában kellő részletességgel számot adott a figyelembe vett körülményekről, a mérlegelt szempontokról és azok nyomatékáról, a mindezekből levont következtetése okszerű és megalapozott.

[53] A fentiek alapján a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sérti, ezért azt a Kp. 121. § (2) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A döntés elvi tartalma

[54] *A vállalkozás a kellékszavatosságra vonatkozó jogszabályi kötelezettség fennállásáról a kellékszavatosság fogalmának pontos és megfelelő használatával köteles a fogyasztót tájékoztatni olyan módon, hogy a fogyasztó számára világos és egyértelmű legyen a kellékszavatosság, a termékszavatosság és a jótállás jelentése közötti különbség. A kellékszavatosság fogalmának pontos használata magában foglalja a fogyasztót megillető szavatossági jogokról való teljes körű és a jogszabályi előírásnak megfelelő tájékoztatást.*

Záró rész

[55] A felek tárgyalás tartását nem kérték és azt a Kúria sem látta indokoltnak, ezért a felülvizsgálati kérelmet a Kp. 115. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Kp. 107. § (1) bekezdése szerint tárgyaláson kívül bírálta el.

[56] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 50. § (1) bekezdése szerinti mértékű tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a felperesnek kell megfizetnie a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

[57] Az alperes sem az ellenkérelmében, sem külön költségjegyzéken nem számította fel a felülvizsgálati eljárás során felmerült költségét, ezért a Kúriának arról a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 82. §-a alapján rendelkeznie nem kellett.

[58] Az ítélet elleni felülvizsgálat lehetőségét a Kp. 116. § d) pontja zárja ki.

Budapest, 2022. január 18.

Dr. Dobó Viola sk. a tanács elnöke Dr. Varga Eszter sk. előadó bíró Dr. Patyi András sk. bíró

A kiadmány hitelül: